

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Julestemning

Citation: Aakjær, Jeppe: "Julestemning", i Aakjær, Jeppe: *Artikler og Taler. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer04tom-shoot-workid54577/facsimile.pdf>
(tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Artikler og Taler. - 1919

JULESTEMNING.

(Jan. 1895.)

I 1895 var jeg bleven Medlem af en lille Forening „Ungdomsklubben“. Den havde et Blad „Ungdomsklubbens Blad“, som jeg en kort Tid var Redaktør af. Der skrev jeg baade Vers og Prosa. Her en Prøve paa det sidste, der kan gjælde for mit første Forsøg i Skizzen.

Det Aar skulde det være rigtig Jul. Himlen havde selv sendt Stadsen i Form af den hvideste Sne, der dækkede enhver sort Plet og enhver stygt Gab i Jordoverfladen; selv de væmmeligste Affaldsdynger og de hæsligste gamle Røner, der stod og skelede ondt ud af grønne Ruder og skjæve Døre, havde faaet et Overtræk af de herligste Krystaller, og Kvadratmil ved Kvadratmil iaa Bondelandet og gnistrede i den synkende Decembersols kobberrøde Lys. Gud, hvor var det dejligt! Gaard ved Gaard ud over det bakkede Land, og en Røgstribe op over hvert Tæg banede sig Vej til Himlen som fra et Offeralter. To Harer løb med tøvende Hop over Kjæret; en Flok hvide Duer dalede ned over en Bondelade, en krumbøjet Tiggerske med en Stav i Haanden tog tungt belæst Markvejen ud mod Horisonten. En Stilhed som i en Kirke; blot at en Skade, der fløj fra Bakkekam til Bakkekam, skræppede, hver Gang den paany rejste sig, og nu og da et skarpt Brag af bristende Is ude paa den oversvømmede Eng. . . . Da begyndte Klokkerne at ringe Julen ind. Først en eneste spæd sitrende Klokketone, der ligesom bange ved at høre sig selv i dette uhyre lyttende Rum, dæmpede Klagen, men gjort dristigere ved omsider at høre Naboklokkerne ringe, løftede sin Malmstemme højere, indtil man syntes, den maatte naa lige ud til den synkende Sol. Snart tonede det fra alle fire Verdenshjørner, fra Luft-

ten, fra Jorden, fra Fjærn og Nær. Som ved eet himmelsk Signal tog Klokkerne til at ringe fra Verdensrand til Verdensrand og skyllede sine Tonebølger hen over den snedækte Hede. Luften var fuld af Ørenlyst, Lyd slog mod Lyd og klang; Rummet var et eneste tonende Sølv; man indaandede Lyd for Luft, og Blodet sang deraf, man troede at se Engle blandt Skyerne . . . Og det blev ved at ringe. Den ene Klokkes Toner mødtes med den anden paa Sogneskjeller; de blandedes og smæltede sammen i sød Harmoni. Hele Verden var bleven „et lydende Maim og en klingende Bjælde.“ Man troede, at Himlens uhyre Hvælving havde formet sig om til en umaadelig Klokke, hvori Jorden dinglede som Kræbel, mens Erkeenglen Michael stod paa Universets Bund og trak den mægtige Klokke, saa Jorden svang fra Himmelvæg til Himmelvæg . . .

Saa hylder man da Himmelkongens Fødsel paa sømmelig Vis!

Timerne gaar . . . Det er bleven Midnat. Men det dirrer endnu i de store Klokker. Stjærnerne er brændt ned i Stagerne. Maanen oser. Menneskenes Børn sidder som et Theaterpublikum, der venter paa sidste Akt, halvt mellem Søvn og Vaagen. Enkelte gaber.

Da sænkes ved en usynlig Haand Gassen ned i Himlens Lamper. Maanen, den store Astrallampe midt under Hvælvingen, kaster et Skjær om sig som Skinnets af en Ildbrand; ogsaa Stjærnerne blusser op og funkler, og da — o Under! aabnes Skyerne mod Øst, og *Christus* i Spidsen af Himlens Hærskarer, alle paa hvide Heste, sprænger hen over Himmelsbuen. Ild kastes bagud fra Hestenes Hove. Alverden gangrer under det vælige Trav! — —

Lys i Ruderne dernede i Jordens Hytter! Verdens Frelser rider over Himlen!